

Arrest

nr. 135 895 van 7 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 2 juli 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 28 maart 2014 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 8 mei 2014 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Hongaarse autoriteiten nadat uit het EURODAC-verslag van 28 maart 2014 bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker op 28 februari 2014 in Hongarije werden genomen.

Op 20 mei 2014 verleenden de Hongaarse autoriteiten een akkoord tot terugname.

Op 2 juli 2014 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1) b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene diende op 28.03.2014 voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in in België. De betrokkene was daarbij niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. De betrokkene stelde daarbij in eerste instantie minderjarig te zijn. Echter werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) twijfel geuit omtrent de beweerde minderjarigheid van betrokkene. De Dienst Voogdij werd dan ook door de DVZ verzocht een leeftijdsonderzoek te laten uitvoeren. De conclusie van het leeftijdsonderzoek dd. 11.04.2014 luidde dat de betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige.

Uit het Eurodacverslag dd. 28.03.2014 blijkt overigens dat reeds op 24.10.2013 de vingerafdrukken van de betrokkene genomen werden in Griekenland en op 28.02.2014 in Hongarije en dat de betrokkene zowel in Griekenland, als in Hongarije een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De betrokkene werd op 06.05.2014 door onze diensten gehoord en stelde daarbij vanuit Afghanistan, via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland gereisd te zijn, waar hij door de politie werd opgepakt en gedurende zeven maanden werd vastgehouden in de gevangenis in Fylakio. Vervolgens zou de betrokkene naar Macedonië gereisd zijn, waar hij 10 dagen zou verbleven hebben. Aaneensluitend zou hij tevens 8 dagen in Servië verbleven hebben. Vanuit Servië zou de betrokkene naar Hongarije gereisd zijn, waar hij 10 dagen zou verbleven hebben. Als volgt zou hij nog 2 à 3 dagen in Italië verbleven hebben, waarna hij tenslotte, via Frankrijk, naar België gereisd zijn. De betrokkene stelt op 27.03.2014 in België aangekomen te zijn en geeft aan dat zijn reis ongeveer een jaar in beslag genomen heeft.

De betrokkene verklaarde overigens bij zijn gehoor dat hij nooit eerder een asielaanvraag heeft ingediend, maar dat wel zijn vingerafdrukken genomen werden in Griekenland en Hongarije. Hij ontkent echter dat een asielaanvraag geregistreerd werd in Hongarije.

Desalniettemin blijkt uit voornoemde Eurodacresultaten dat de betrokkene wel degelijk een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije, wat tevens door de Hongaarse instanties bevestigd werd bij een antwoord op een verzoek om informatie dd. 07.04.2014. Daarbij stelden zij dat de betrokkene op 23.02.2014 een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije, maar dat hij sedert 07.03.2014 zou verdwenen zijn.

Op 08.05.2014 werd als volgt een verzoek gericht aan de Hongaarse instanties, teneinde de betrokkene terug te nemen. Dit terugnameverzoek werd op 20.05.2014 door de Hongaarse instanties ingewilligd, op grond van artikel 18(1) b van de Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat er een afspraak was tussen zijn familie en de smokkelaar om hem naar België te brengen. De betrokkene gaf daarbij ook aan geen bezwaar te hebben dat de Belgische instanties contact zouden nemen met de Hongaarse instanties teneinde te onderhandelen, aangezien hij er zeker van is dat er in Hongarije geen asielaanvraag geregistreerd werd. Anderzijds stelt de betrokkene dat hij graag in België zou blijven en hier zou kunnen studeren, aangezien er in Hongarije geen voorzieningen zijn voor asielzoekers. De betrokkene verklaarde noch in België, noch in een andere Lidstaat familie te hebben.

We merken op dat meester WB op 28.05.2014 zijn tussenkomst meldde als raadsman van de betrokkene en de Belgische instanties verzoek de humanitaire clausule toe te passen en de asielaanvraag van zijn cliënt in België te behandelen.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat het volgen van een asielzoeker in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties en de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Meester B verwijst hieromtrent in zijn tussenkomst naar diverse rapporten van 'de United Nations Human Rights Office of the High Commissioner for Human Rights', 'Osar', 'UNHCR' en de 'Hungarian Helsinki Committee' waaruit hij enkele fragmenten citeert die verwijzen naar de toestand van asielzoekers in Hongarije. Meester B acht het hierbij duidelijk dat asielzoekers die teruggestuurd worden naar Hongarije systematisch opgesloten en slecht behandeld worden en verwijst naar de erbarmelijke omstandigheden waarin asielzoekers in Hongarije verblijven en de schrijnende toestand die er heerst voor wat betreft medische zorg.

We stellen daarbij in eerste instantie vast dat meester B hierbij louter enkele paragrafen citeert afkomstig van enkele internetpagina's, waar hij in zijn tussenkomst naar verwijst, zonder te concretiseren naar welke specifieke rapporten deze refereren.

Bovendien blijkt uit het gehoor dd. 06.05.2014 van de betrokkene nergens dat hij gedurende zijn verblijf in Hongarije problemen qua opvang of behandeling zou hebben gekend. De betrokkene stelde bij zijn gehoor immers dat hij dat hij graag in België zou kunnen blijven en studeren omdat er in Hongarije geen voorzieningen zijn voor asielzoekers. Dit impliceert echter geenszins dat de opvangfaciliteiten in Hongarije systematische tekortkomingen vertonen en de betrokkene door een overdracht aan Hongarije dreigt te worden blootgesteld aan omstandigheden, die zouden gelijkstaan met een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er moet worden opgemerkt dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongarije in februari 2014 ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten. Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst.

In een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 wordt uitdrukkelijk gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen toegang hebben tot de asielprocedure : "UNHCR observes that Hungary no longer denies

an examination on the merits of asylum claim where asylum-seekers transit through Serbia or Ukraine prior to their arrival in Hungary. Such asylum-seekers are no longer returned to Serbia or Ukraine. In addition, access to asylum procedures in Hungary has improved for those asylum-seekers returned to Hungary under the Dublin II system whose claims had not been examined and decided in Hungary (i.e. those for whom no final in-merit decision on the substance of the claim for international protection had been taken). Such asylum-seekers have access to an in-merit examination of their claims upon their return, provided they make a formal application to (re)-initiate the examination of the previously-made asylum claim. They will then not be detained and may await the outcome of their procedure in Hungary", pagina 2, alinea 1).

Op grond van bovenvermelde argumenten is er ons inziens geen reden om aan te nemen dat dit wat betreft de betrokkene niet het geval zal zijn.

Afsluitend zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (Mărta Pardavi, Grusa Matevzic, Julia Ivân & Anikô Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA - Asylum Information Database", 05.09.2013; Grusa Matevzic, "European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation. National Report - Hungary", , oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 06.05.2014 dat zijn gezondheidstoestand goed is. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag ook geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse instanties(4)."

Op 2 juli 2014 werd tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen, die op dezelfde dag aan verzoeker werd betekend.

Verzoeker werd op 14 juli 2014 gerepatrieerd naar Budapest (Hongarije).

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota een exceptie van gebrek aan belang op, nu verzoeker werd gerepatrieerd naar Hongarije. Volgens verweerder zou de vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen voordeel kunnen verschaffen. De Raad moet echter vaststellen dat op de huidige Dublinprocedure reeds de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en de instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III Verordening) van toepassing is nu zowel het beschermingsverzoek in België als het terugnameverzoek aan Polen dateren van na 1 januari 2014. Verweerder betwist dit niet zoals blijkt uit de bestreden beslissing, nu hij zelf toepassing maakt van deze verordening. De Dublin III Verordening staat bovendien in de hiërarchie der rechtsnormen boven de Vreemdelingenwet.

Artikel 29, 3 van de Dublin III Verordening bepaalt als volgt: *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”*

Artikel 30, 2 van de Dublin III Verordening bepaalt dat: *“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”*

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder niet kan gevolgd worden als zou de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen voordeel kunnen verschaffen. In tegendeel, in geval van eventuele vernietiging zou België ertoe gehouden zijn verzoeker onmiddellijk terug te nemen en dit op eigen kosten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel de schending aan van artikel 17 van de Dublin III Verordening en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Door de bestreden beslissing zal verzoeker worden teruggestuurd naar Hongarije. Nochtans heeft verzoeker geen asiel ingediend in Hongarije en bovendien is Hongarije absoluut niet veilig voor asielzoekers.

Tallose publicaties hebben immers aangetoond dat de opvang van asielzoekers in Hongarije problematisch is.

Zo schrijft de United Nations Human Rights Office of the High Commissioner for Human Rights over de toestand van asielzoekers in Hongarije : A...The issue of prolonging the detention of an asylum seeker and the lack of proper judicial review were consistently raised during interviews...the effective legal remedies against detention orders and their prolongation is worrying as it has resulted in detentions for periods that can last up to 12 months...@

Vrije vertaling : A...Het feit van het verlengen van de opsluitingsperiode en het gebrek aan juridische steun kwamen keer na keer terug in interviews...De juridische remedies zijn zorgwekkend nu zij resulteren in opsluiten tot 12 maanden...@

Stavingsstuk (STUK 3) :

-<http://www.ohchr.org/EN/newsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=13816&LangID=E>

Zo schrijft OSAR : A...Les rapports des organisations de défense des droits humains sont clairs: les requérants d'asile renvoyés en Hongrie sont systématiquement emprisonnés et maltraités; on leur administre de force des calmants dans les prisons...@

Vrije vertaling : A...De rapporten voor de verdediging van mensenrechten zijn duidelijk, de asielzoekers die worden teruggestuurd naar Hongarije worden systematisch opgesloten en slecht behandeld. Men verplicht hen kalmeringstabletten te nemen in de gevangenissen...@

Stavingsstuk (STUK4) : -http://www.fluevhtlingshilfe.ch/actualite/commubiques-de-presse/stp-aux-renvois-en-hongrie?set_language=fr

Zo schrijft UNHCR : A...While international law sets restrictions on the detention of asylum seekers, detention, appears to have become the rule rather than the exception...Asylum seekers felt they were sometimes handled as if they were also criminals...@

Vrije vertaling : A...Terwijl internationale wetten beperkingen stellen aan het vasthouden van asielzoekers, lijkt het eerder de regel te worden dan de uitzondering...Asielzoekers voelen zich soms behandeld als misdadigers...@

Stavingsmiddel (STUK 5) : -<http://www.unhcr-centraleurope.org/pdf/what-we-do/age-gender-and-diversity-mainstreaming/being-a-refugee-2010.html>

De Hungarian Helsinki Committee heeft het over : A... In March 2013 the police and the OIN reported that new accommodation facilities had to be opened or reopened. There is a significant overcrowding at the main open reception facility in Debrecen...@

Vrije vertaling : A...In maart 2013 de politie en de OIN rapporteerden dat er nieuwe accommodatiefaciliteiten geopend moeten worden of heropend. Er is immers een significante overbevolking in het belangrijkste open faciliteit in Debrecen....@

Stavingsmiddel (STUK 6) : - <http://helsinki.hu/wpcontent.HHC-update-hungary-asylum-1-july-2013.pdf>

Dit zelfde comité rapport over de erbarmelijke omstandigheden als volgt : A...The HHC notes with great concern that the physical and hygienic conditions of immigration detention in the Baja and Salgotarjan jail were in breach of international standards...Cells in the new immigration jail in Nyirbator do not have toilet facilities either. Detainees complained that during the night, they sometimes had to urinate through the open window due to the lack of any other possibility...In Baja detainees reported food poisoning because of insufficient hygienic conditions...@

Vrije vertaling : A...Het HHC merkt met grote bezorgdheid op dat de psychische and hygienische condities van immigratie detentiecentra in Baja en Salgotarjan een inbreuk uitmaakten van internationale standaarden...Cellen in het nieuwe immigratie detentiecentrum in Nyirbator hebben niet eens toiletfaciliteiten. Bewoners klaagden dat zij tijdens de nacht door het open raam naar buiten dienden te urineren gelet op gebrek aan toiletmogelijkheden...De Baja bewoners rapporteerden voedselvergiftiging gelet op de onvoldoende hygienische condities...@

Ook wat de medische zorg betreft is de toestand schrijnend : A...Social workers did not visit immigration jails at all, thus no social care was provided. In the Sopron and Debrecen jails there were no separate cells for those having infectious diseases...@

Vrije vertaling : A...Maatschappelijk assistentes kwamen niet op bezoek in de immigratiecentra, zodat er geen sociale zorg werd verleend. In het Sopron en Debrecen gevangenissen waren er geen aparte cellen voor deze mensen die aan serieuze infectie leden....@

Stavingsmiddel (STUK7) : - <http://www.unhcr.org/refworld/country...factfinding,hun,,4ed77ea72,0.html>;

Het is onbegrijpelijk dat de DVZ al deze rapporten zomaar naast zich neerlegt en stelt dat het bovendien niet duidelijk is om welke rapporten het precies gaat. Louter voor de volledigheid zal verzoeker de betreffende rapporten als stukken (opnieuw) toevoegen.

Bovendien baseert de DVZ zich enkel op 1 rapport gedateerd uit 2012, terwijl de door verzoeker geciteerde rapporten van recentere datum zijn en het tegendeel aangeven...

Het is dan ook duidelijk dat de DVZ geen recent onderzoek heeft gedaan naar de omstandigheden waarin asielzoekers worden opgevangen in Hongarije, laat staan hoe zij de asielprocedure dienen te verlopen.

Op basis van de geciteerde rapporten dient verzoeker te vrezen voor een mensenwaardige behandeling omtrent zijn opvang in Hongarije.

Nochtans waarborgt het EVRM, meer bepaald in artikel 3 dat niemand kan worden blootgesteld aan mensenwaardige behandelingen.

Dit is absoluut recht (EHRM 7 juli 1989, Soering / Verenigd Koninkrijk, nr. 14038/88; 15 november 1996, Chahal / Verenigd Koninkrijk)

Wanneer nu het risico bestaat op mensenwaardige behandelingen in het land waarnaar iemand (in casu verzoekster) zal worden teruggestuurd, mag hij of zij onder geen beding worden uitgezet, maar moet België op basis van dit artikel in tegendeel een verblijfsvergunning afleveren. (DENYS, L, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, p.438)"

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij meent immers dat Hongarije niet veilig is voor asielzoekers en dat de opvang er problematisch is. Zowel in een schrijven van 28 mei 2014 dat verzoeker aan verweerder heeft gericht als in zijn enig middel verwijst verzoeker naar verschillende rapporten van onder meer UNHCR "Being a refugee" gepubliceerd in 2011, van OSAR "Stop aux renvois en Hongrie" van september 2012, een ongedateerde korte informatienota van de Hungarian Helsinki Committee aangaande de asielgerelateerde wettelijke veranderingen in Hongarije sedert 1 juli 2013 en van de UN Human Rights office of the High Commissioner for Human Rights van oktober 2013. Verzoeker voert aan dat het onbegrijpelijk is dat verweerder deze rapporten zomaar naast zich neer heeft gelegd en dat de informatie waarop hij zich heeft gebaseerd van recentere datum is dan de informatie van verweerder, met name het rapport van UNHCR van december 2012. Hij meent dan ook dat verweerder geen recent onderzoek heeft gedaan naar de opvangsituatie in Hongarije, noch naar de asielprocedure. Verzoeker vervolgt dat artikel 3 van het EVRM een absoluut recht uitmaakt en dat indien het risico bestaat op schending van dit artikel, België een verblijfsvergunning moet afleveren.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden, als de verzoekende partij kan aannemelijk maken dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan menonwaardige of vernederende behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM eveneens in werking (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

De partijen betwisten *in casu* niet dat de rechtmatigheid van de terugname moet worden onderzocht ten aanzien van Hongarije, die op grond van artikel 18, 1, b van de verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna Dublin III Verordening) de terugname heeft aanvaard.

Ook al blijkt uit de inhoud van de door verzoeker geciteerde rapporten, alsook uit het rapport van UNHCR van december 2012 dat de situatie in Hongarije zorgen baart, toch kan echter op basis van deze voorgelegde rapporten niet worden aangenomen dat om het even welke asielzoeker die naar Hongarije in het kader van de Dublin III Verordening wordt teruggestuurd louter en alleen omwille van het feit een "Dublin-returnee" te zijn, zal worden blootgesteld aan een menonwaardige of vernederende behandeling. In tegenstelling tot wat verzoeker aanhaalt, zijn niet alle door hem geciteerde rapporten recenter als het door verweerder gehanteerde rapport van UNHCR van december 2012. Het rapport van OSAR, van het UNHCR "Being a refugee" en één van de rapporten van het Hungarian Helsinki Committee is ouder.

Bovendien wijst de Raad erop dat het gepast is aan het rapport van UNHCR van december 2012 een doorslaggevend gewicht te geven ten aanzien van eventuele andere recentere rapporten die *in casu* werden aangehaald. Ten eerste dient immers opgemerkt te worden dat het rapport van UNHCR van december 2012 overeenkomstig de gegevens op refworld nog steeds door UNHCR wordt beschouwd als zijnde actueel, zo blijkt uit de bewoordingen "*accessed 7 January 2015*". Vervolgens wijst de Raad op de gezaghebbende en toezichthoudende rol van het UNHCR inzake asiel. De grote waarde die aan haar rapporten moet worden gehecht, blijkt onder meer uit artikel 35 van de Conventie van Genève, uit artikel 21 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en uit de artikelen 10(3)(b) en 29 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) alsook uit de rechtspraak van het EHRM (zie onder meer EHRM 21 januari 2011, MSS v. België en Griekenland, nr. 30696/09, § 349; EHRM 17 juli 2008, NA v. UK, nr. 25904/07). Ook in de rechtspraak van het HvJ neemt de informatie van UNHCR een belangrijke positie in, zie o.m. HvJ 30 mei 2003, Halaf, C-528/11, §44.

In casu is het hierbij gepast specifiek te verwijzen naar het arrest nr. 2283/12 van het EHRM, Mohammed v. Austria van 6 juni 2013. In deze zaak stelde het Hof duidelijk dat daar waar de verzoeker Mohammed op het ogenblik van het indienen van diens tweede asielaanvraag, in december 2011, nog een verdedigbare grief had op grond van artikel 3 van het EVRM bij overdracht naar Hongarije omwille van in hoofdzaak de detentieomstandigheden daar, deze grief op het ogenblik van de uitspraak van het Hof, 6 juni 2013, niet langer verdedigbaar was omwille juist van het rapport van UNHCR van december 2012, waarop verweerder zich *in casu* eveneens baseert. Het Hof wijst erop dat het UNHCR nooit een position paper heeft uitgebracht waarin het oproept overdracht naar Hongarije omwille van systeemfouten te stoppen en stelt op grond van het voornoemde rapport vast dat de situatie zowel wat betreft toegang tot de asielprocedure, automatische detentie van Dublin-returnees en toegang tot basisfaciliteiten zoals toegang tot toiletten sterk is verbeterd.

Bijgevolg herhaalt de Raad dat niet wordt aangenomen dat om het even welke verzoeker van internationale bescherming, die op grond van de Dublin III Verordening wordt teruggenomen door Hongarije, een risico loopt op een mensonwaardige of vernederende behandeling.

Aldus komt het aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar Hongarije.

De Raad kan enkel met verweerder vaststellen dat verzoeker echter geen enkel concreet element aanhaalt in die zin. Zo werd hij door de Dienst Vreemdelingenzaken ondervraagd op 6 mei 2014 naar de specifieke reden waarom hij in België en asielaanvraag wil indienen, hoe het met zijn gezondheidstoestand staat en of hij redenen heeft met betrekking tot de opvang of behandeling, die zijn verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. Verzoeker meldt enkel dat het de afspraak was tussen zijn familie en de smokkelaar dat hij naar België zou gebracht worden, dat zijn gezondheidstoestand goed is en dat hij graag in België zou blijven en hier zou willen studeren omdat er in Hongarije geen voorzieningen zijn voor asielzoekers. Verzoeker heeft geenszins gewag gemaakt van problemen die hij zou ondervonden hebben tijdens zijn verblijf in Hongarije, noch maakt hij gewag van enig element dat zou kunnen wijzen op een specifieke kwetsbaarheid in zijn profiel. Ook in het schrijven dat de advocaat heeft gericht aan verweerder van 28 mei 2014 wordt geen enkel concreet probleem aangehaald dat verzoeker zou geleden hebben. De citaten die de advocaat in diens schrijven heeft aangehaald, alsook opnieuw in zijn enig middel gaan in op de problematiek van detentie, gedwongen toediening van kalmeermiddelen, gebrekkige toilet- en andere hygiënische faciliteiten, voedselvergiftiging en gebrekkige medische en sociale zorg, maar nergens wordt aangehaald dat verzoeker deze aangehaalde problemen ook zelf zou ondervonden hebben tijdens diens verblijf in Hongarije.

De Raad kan bijgevolg geen verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM aannemen.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 17 van de Dublin III Verordening moet de Raad vaststellen dat verzoeker zich in diens middel niet de moeite getroost uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling van de verordening schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel in principe onontvankelijk wordt aangevoerd.

Gezien de nauwe band tussen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en artikel 17 van de Dublin III Verordening kan de Raad voor de volledigheid stellen dat uit rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de Lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de Lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de Lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die Lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3, § 2, 2e en 3e lid en 17 van de Dublin III Verordening.

Artikel 3, § 2, 2e en 3e lid van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Artikel 17, § 1 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

"In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. [...]"

Zoals *supra* uiteengezet, kan geen algemene situatie van systeemfouten worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Hongarije in het algemeen moet stoppen. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 Dublin-III-verordening toch de aanvraag van verzoeker te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3, §2, 2e en 3e lid.

Tot slot merkt de Raad nog op dat waar verzoeker meent dat een verblijfsvergunning moet worden afgegeven, indien zou vaststaan dat hij een risico zou lopen op een mensonwaardige behandeling in Hongarije, de Raad geenszins kan volgen. Enerzijds kan op grond van de *supra* geciteerde rechtspraak van de Europese Hoven alsook op basis van de Dublin III Verordening enkel worden besloten dat indien men te maken zou hebben met niet te ontkennen veralgemeende systeemfouten of met individuele redenen die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk zouden maken in Hongarije, *quod non in casu*, dit er enkel toe zou leiden dat België de asielaanvraag moet onderzoeken en niet tot overdracht aan Hongarije zou mogen overgaan. Anderzijds behoort het afgeven van een verblijfsvergunning in geen geval tot de bevoegdheid van de Raad.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES